

6. 10. 2016

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Exkurz do problematiky používání (i zneužívání) veřejné wifi sítě - 1. část

Před necelým měsícem byl z per soudců Soudního dvora Evropské unie vydán stěžejní rozsudek týkající se zneužití veřejně přístupné wifi sítě. Tento rozsudek je nutno považovat za průlomový, neboť do jeho vydání postupovala praxe v členských zemích nejednotně, v některých členských zemích i v zásadě opačně, než jak káže tento soudní verdikt. Jak je to tedy se zneužitím veřejně přístupné wifi sítě nyní? Kdo je odpovědný za způsobenou škodu a kdo nikoliv?

TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Směrnice 2000/31/ES

Na poli služeb informační společnosti zaujímá důležité místo Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu („směrnice o elektronickém obchodu“). Tato směrnice si klade za cíl, aby byl ve Společenství zajištěn skutečně volný pohyb služeb, a to včetně sféry elektronického obchodu.

V úvodním odůvodnění směrnice o elektronickém obchodu, konkrétně v bodě 5, se uvádí, že: „Rozvoj služeb informační společnosti ve Společenství je omezován řadou právních překážek řádného fungování vnitřního trhu, které snižují přitažlivost výkonu svobody usazování a volného pohybu služeb. Překážky spočívající v rozdílech mezi vnitrostátními právními předpisy, jakož i v právní nejistotě ve vnitrostátních právních úpravách, které se na tyto služby vztahují. Dokud nedojdou ke koordinaci a přizpůsobení právních předpisů v dotčených oblastech, mohou být tyto překážky s ohledem na judikaturu Soudního dvora Evropských společenství oprávněné. Právní nejistota se týká rozsahu dohledu, který členské státy smí vykonávat nad službami poskytovanými z jiného členského státu.“. Směrnice o elektronickém obchodu se tedy pokouší zajistit vhodný právní rámec pro zajištění volného pohybu služeb informační společnosti s ohledem na rozlišnost vnitrostátních předpisů jednotlivých členských států. Dle úvodního odůvodnění v bodě 10 směrnice o elektronickém obchodu se zakotvuje zásada proporcionality s tím, že se opatření směrnice omezují pouze na nezbytně nutné minimum pro zajištění řádného fungování vnitřního trhu.

Z oblasti působnosti je pak vyňata oblast daní, otázky týkající se služeb informační společnosti upravené ve směrnici 95/46/ES a 97/66/ES, otázky týkající se dohod či praxe upravených kartelovým právem, činnost notářů nebo obdobných povolání, zahrnují-li přímou a zvláštní účast na výkonu veřejné moci, činnosti spočívající v zastupování klienta a hájení jeho zájmů před soudy a činnosti spočívající v ziskových hrách spojených s peněžitým vkladem v případě hazardních her včetně loterií a sázek (článek 1 odst. 5 směrnice o elektronickém obchodu).

Jak uvádí bod 18 úvodního odůvodnění směrnice o elektronickém obchodu „Služby informační

společnosti zahrnují širokou škálu hospodářských činností, které probíhají on-line. Tyto činnosti mohou spočívat zejména v on-line prodeji zboží. Činnosti, jako je dodávka zboží jako taková nebo poskytování služeb off-line, zde nejsou zahrnuty. Služby informační společnosti se neomezují výhradně na služby umožňující uzavírání smluv on-line, ale vztahují se rovněž, pokud jde o hospodářskou činnost, na služby, které nehradí ti, kdo je přijímají, jako např. služby poskytující informace on-line nebo obchodní sdělení nebo ty služby, které poskytují nástroje umožňující vyhledávání dat, přístup k datům a získávání dat. Služby informační společnosti zahrnují rovněž služby, které spočívají v předávání informací prostřednictvím komunikační sítě, v poskytování přístupu ke komunikační síti nebo v shromažďování informací poskytovaných příjemcem služby. Televizní vysílání ve smyslu směrnice 89/552/EHS ani rozhlasové vysílání nejsou službami informační společnosti, neboť nejsou poskytovány na individuální žádost. Naopak službami informační společnosti jsou služby, které jsou poskytovány z místa na místo, jako je video na přání nebo poskytování obchodního sdělení elektronickou poštou. Používání elektronické pošty nebo jiných rovnocenných individuálních komunikačních prostředků fyzickými osobami mimo rámec jejich obchodní nebo profesní činnosti včetně jejich používání pro uzavírání smluv mezi těmito osobami není službou informační společnosti. Smluvní vztah mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem není službou informační společnosti. Činnosti, které pro svou povahu nelze vykonávat na dálku a elektronickou cestou, jako povinná účetní kontrola společnosti nebo lékařská konzultace vyžadující fyzické vyšetření pacienta, nejsou službami informační společnosti.“. Konkrétně pak směrnice o elektronickém obchodu ve své kapitole II upravuje postupně požadavky na usazování a informování, obchodní sdělení, které je součástí služby informační společnosti, nebo která tuto službu tvoří, uzavírání smluv elektronickou cestou, v neposlední řadě pak řeší problematiku odpovědnosti poskytovatelů zprostředkovaných služeb.

Nejasný článek 12

Článek 12 směrnice o elektronickém obchodu stanovuje:

- „1. Členské státy zajistí, aby v případě poskytování služby informační společnosti spočívající v přenosu informací poskytnutých příjemcem služby komunikační sítí nebo ve zprostředkování přístupu ke komunikační síti, nebyl poskytovatel služby odpovědný za přenášené informace, pokud:
- a) není původcem přenosu;
  - b) nevolí příjemce přenášené informace a
  - c) nevolí a nezmění obsah přenášené informace.
2. Přenos informací a zprostředkování přístupu ve smyslu odstavce 1 zahrnuje automatické krátkodobé přechodné ukládání přenášených informací, pokud toto ukládání slouží výhradně pro uskutečnění přenosu v komunikační síti a pokud jeho délka nepřesahuje obvyklou dobu přenosu.
3. Tímto článkem není dotčena možnost soudního nebo správního orgánu požadovat od poskytovatele služby v souladu s právním řádem členských států, aby ukončil porušování práv nebo mu předešel.“.

Právě tento článek směrnice 2000/31/ES, nadepsaný jako „Prostý přenos“ způsoboval v praxi výkladové problémy, které nakonec vedly k vydání průlomového rozhodnutí (viz níže). Konkrétně pak Zemský soud v Mnichově I položil Soudnímu dvoru předběžné otázky týkající se výkladu tohoto článku. V praktické rovině týkající se toho, zda pod tento článek spadá používání veřejně přístupné wifi sítě provozované obchodníkem (společností) a odpovědnosti z toho vyplývající při jejím zneužití a případné satisfakce.

Průlomové rozhodnutí

V důsledku aktivity Zemského soudu v Mnichově I vydává 15. 9. 2016 Soudní dvůr Evropské Unie průlomové rozhodnutí týkající se právě poskytování veřejné wifi sítě. Jedná se o rozsudek Soudního

dvora (třetího senátu) ve věci C-484/14, Tobias Mc Fadden proti Sony Music Entertainment Germany GmbH.

V posuzované věci se Soudní dvůr zabýval posouzením předběžných otázek formulovaných ze strany Zemského soudu v Mnichově I týkajících se výkladu čl. 12 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu. Ty mu byly předloženy v rámci sporu mezi Tobiassem Mc Faddenem a Sony Music Entertainment GmbH v otázce případné odpovědnosti Tobiasse Mc Faddena za to, že třetí osoba využila místní bezdrátovou síť - WLAN - aby bez souhlasu veřejně sdílela zvukový záznam pořízený ze strany Sony Music Entertainment Germany GmbH.

Tobias Mc Fadden provozoval ve své společnosti místní bezdrátovou síť a za účelem přilákání více zákazníků do svého obchodu nabízel zdarma přístup k Internetu. Přístup k síti z tohoto důvodu zůstal úmyslně nezabezpečen, přičemž došlo prostřednictvím této sítě k bezplatnému zpřístupnění hudebního díla veřejnosti na Internetu, a to bez souhlasu vlastníka autorských práv, producenta záznamu tohoto zvukového díla, společnost Sony Music Entertainment Germany GmbH.

Přesto, že Tobias Mc Fadden tvrdil, že se nedopustil ze strany Sony Music Entertainment Germany GmbH tvrzeného porušení autorských práv, ale že mohlo dojít ke zneužití jím poskytovaným přístupem na Internet, dospěl vzájemný spor těchto dvou stran až k Zemskému soudu v Mnichově I. Ten řízení přerušil a položil Soudnímu dvoru předběžné otázky s tím související.

Soudní dvůr judikoval, že *„taková služba, jako je služba dotčená v původním řízení, poskytovaná provozovatelem komunikační sítě, která spočívá v jejím bezplatném zpřístupnění veřejnosti, je „službou informační společnosti“ ve smyslu tohoto prvního ustanovení, jestliže tak dotčený poskytovatel činí s cílem upozornit na jím prodávané zboží nebo poskytované služby“*. [1]

V předmětné věci tak Soudní dvůr posuzoval hospodářskou povahu služby a neshledal argument Sony Music Entertainment Germany GmbH spočívající v tom, že se zpravidla jedná o službu za úplaty přesvědčivým. Jak je uvedeno ve stanovisku generálního advokáta Macieje Szpunara: *„Internetové připojení je sice často nabízeno hotelem nebo barem v bezplatné formě. Nicméně tato skutečnost nijak nevylučuje zjištění, že dotčené plnění doprovází hospodářská úplata začleněná do ceny jiných služeb.“* [2]

Dále Soudní dvůr uvedl, že *„čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31 musí být vykládán tak, že k tomu, aby byla služba ve smyslu tohoto ustanovení spočívající ve zprostředkování přístupu ke komunikační síti považována za poskytnutou, nemusí tento přístup překročit rámec technického, automatického a pasivního procesu zaručujícího přenos požadovaných informací; žádné další požadavky nemusí být splněny“, a že „čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31 ve spojení s čl. 2 písm. b) této směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že neexistují jiné požadavky, kterým by podléhal poskytovatel služeb zprostředkovávající přístup ke komunikační síti, než požadavek uvedený v tomto ustanovení“*. [3]

Velkého významu poté požívá odpověď na čtvrtou předběžnou otázku Zemského soudu v Mnichově I. Soudní dvůr zde zakotvuje, že *„čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31 musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby osoba, jejíž práva k určitému dílu byla poškozena, mohla žádat od poskytovatele přístupu ke komunikační síti náhradu škody, jakož i náhradu výdajů spojených s výzvou a náhradu nákladů vynaložených před soudem v rámci její žaloby o náhradu škody na základě toho, že třetí osoby využily k porušení jejich práv jeden z těchto přístupů. Naproti tomu musí být toto ustanovení vykládáno tak, že nebrání tomu, aby se tato osoba domáhala zamezení dalšího porušování, jakož i náhrady výdajů spojených s výzvou a náhrady nákladů řízení vůči poskytovateli přístupu ke komunikační síti, jehož služby byly použity ke spáchání uvedeného porušení, za předpokladu, že tyto návrhy směřují nebo následují po vydání příkazu vnitrostátního soudního nebo správního orgánu,*

který tomuto poskytovateli zakazuje další porušování“.[4]

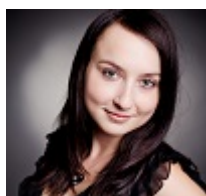
Na konec Soudní dvůr konstatoval, že „čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31 ve spojení s čl. 12 odst. 3 této směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že s ohledem na požadavky vyplývající z ochrany základních práv, jakož i s ohledem na pravidla stanovená směrnicemi 2001/29 a 2004/48, v zásadě nebrání vydání takového příkazu, jako je příkaz dotčený v původním řízení, který pod hrozbou pokuty vyžaduje od poskytovatele přístupu ke komunikační síti umožňující veřejnosti připojení na internet, aby třetím osobám zabránil ve zpřístupnění určitého díla nebo jeho částí chráněných autorským právem veřejnosti prostřednictvím tohoto internetového připojení, na internetových výměnných systémech (peer-to-peer), když má tento poskytovatel možnost volby technických opatření k tomu, aby vyhověl tomuto příkazu, třebaže je tento výběr omezen na jediné opatření spočívající v zabezpečení internetového připojení heslem, pokud jsou tito uživatelé povinni uvést svou totožnost k získání hesla, a nemohou tedy jednat anonymně, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu“.[5]

Závěrem

Jak z výše uvedeného vyplývá, poskytovatel veřejné wifi sítě nenese odpovědnost za její zneužití třetí osobou. Tento poskytovatel není odpovědný za porušení autorských práv někým, kdo toto bezdrátové připojení použil. Osoba, jejíž autorská práva byla skrze bezdrátovou veřejnou síť poškozena, nemůže žádat u toho, kdo tuto veřejnou wifi síť poskytuje, náhradu škody tím způsobené či jiné odškodnění.

Na druhou stranu může být poskytovateli stanoveno, aby jím umožňovaný přístup na Internet zabezpečil tak (např. heslem, uvedením totožnosti uživatelů), aby zabránil možnému zneužití veřejné wifi sítě. Toto je ovšem z praktického hlediska značně problematické. Jak upozorňuje i generální advokát ve svém stanovisku „povinnosti registrace uživatelů a uchovávání soukromých údajů jsou vlastní právní úpravě týkající se činnosti telefonních operátorů a ostatních poskytovatelů internetového připojení. Uložení takových správních omezení se mi zdá naopak jasně nepřiměřené, pokud se jedná o osoby, které nabízejí svým zákazníkům a potencionálním zákazníkům prostřednictvím sítě Wi-Fi internetové připojení doplňkového vztahu ke své hlavní činnosti.“.[6]

Toto rozhodnutí Soudního dvora shledávám pozitivním, neboť je závazné pro všechny členské státy, a tudíž tak dojde ke sjednocení výkladové a soudní praxe v jednotlivých zemích. Otázkou jen zůstává (jak uvádí i sám generální advokát Macieje Szpunar), jak nalézt a zachovat rovnováhu v oblasti možných opatření uložených poskytovateli k zabezpečení jím nabízeného bezplatného připojení na Internet. To už bude ale otázka praxe jednotlivých členských států...

Mgr. Adéla Vojáčková,
advokátní koncipientka

[TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI advokátní kancelář, s. r. o.](#)

Trojanova 12

120 00 Praha 2

Tel.: +420 224 918 490

Fax: +420 224 920 468

e-mail: ak@iustitia.cz

---

[1] Blíže viz Rozsudek Soudního dvora ze dne 15. září 2016, věc Tobias Mc Fadden proti Sony Music Entertainment Germany GmbH, C-484/14.

[2] Stanovisko generálního advokáta Macieje Szpunara ze dne 16. 9. 2016, věc Tobias Mc Fadden proti Sony Music Entertainment Germany GmbH, C-484/14.

[3] Blíže viz Rozsudek Soudního dvora ze dne 15. září 2016, věc Tobias Mc Fadden proti Sony Music Entertainment Germany GmbH, C-484/14.

[4] Blíže viz tamtéž.

[5] Blíže viz tamtéž.

[6] Stanovisko generálního advokáta Macieje Szpunara ze dne 16. 9. 2016, věc Tobias Mc Fadden proti Sony Music Entertainment Germany GmbH, C-484/14.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Dvě kiwi denně: EU schválila první zdravotní tvrzení pro čerstvé ovoce](#)
- [Digital Omnibus: Revoluce v datech, nebo jen nová zátěž pro podnikatele?](#)
- [Nová pravidla pro ground handling v EU a jejich dopady na letecký sektor](#)
- [Novinky z české a evropské regulace finančních institucí za měsíc březen 2026](#)
- [Novelizace nařízení EU o odlesňování \(EUDR\)](#)
- [Zneužití práva na přístup podle GDPR](#)
- [Doručování soudních písemností ze zahraničí do ČR](#)
- [Novinky z české a evropské regulace finančních institucí za měsíc únor 2026](#)
- [Digital Fairness Act a influencer marketing - cesta ke konci roztržštěnosti regulace?](#)
- [Novinky z české a evropské regulace finančních institucí za měsíc leden 2026](#)
- [IATA Travel & Cargo akreditace v letectví - v čem spočívají její výhody?](#)